

ging en Grootmoeder riep: „Roosje! Gauw terugkomen en eerst de blokken opruimen.”

Roosje leek nu wel een donkerroode roos, want ze kreeg



een kleur van schaamte en woede. Waarom had Grootmoeder dat nu niet willen doen? Net zoo vervelend, dat Jet het ook hoorde. Met een hanglipje ging ze naar school. Om 4 uur, toen ze thuiskwam, was echter het leed weer vergeten. 't Was hinkeltijd en op de stoep maakte ze met Jet een groote hinkelbaan.

„Ben je al thuis?” riep Grootmoeder, terwijl ze de deur opende. „'k Wou wat hinkelen blijven,” sprak Roosje, terwijl ze weer alle aandacht voor haar baan had.

„Toe kind, kom nu binnen. Je kunt me heerlijk helpen.”

„Helpen? Ik helpen?” vroeg Roosje verbaasd.

„Er is zoo'n groote wasch thuis gekomen. Haal jij nu eens vlug de bandjes uit.”

Met een gezicht, dat niet veel goeds beloofde, kwam Roosje binnen. „Ik vind het niks prettig,” mompelde ze.

„Moeder verricht alle dagen zooveel dingen, die niets prettig zijn en die toch gebeuren moeten,” was Grootmoeders antwoord.

Grootmoeder wees Roosje nu hoe ze moest doen. En toen het kleine blondje eenmaal bezig was, deed ze het maar wat handig.

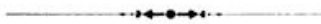
„Wat heerlijk zoo'n flinke meid te hebben,” zei Grootmoeder vroolijk. Roosje was heel stil eerst van boosheid, daarna omdat ze zoo'n medelijden had met zichzelf. Maar die grootmoeder scheen haar gedachten te kunnen raden. Jammer, dat die hinkelbaan moest wachten. Maar het noodige gaat voor het prettige. „Heeft je Moeder altijd alleen die bandjes uitgehaald?” Roosje knikte van ja. „Voortaan doe jij het voor Moeder hè?” Roosje knikte weer. „Weet je wat je straks vragen moet in je avondgebedje? „Lieve Heer, mag ik Moeders hulpje worden? Wilt U mij daarmee helpen?” Roosje knikte ten derdemale. De bandjes waren uitgehaald en Roosje mocht naar haar hinkelbaan terugkeeren.

Er kwamen nog heel moeilijke dagen voor Roosje, die ook moeilijke dagen voor Grootmoeder waren.

Langzaam, heel langzaam kreeg Moeder haar krachten weer. En toen Moeder voor het eerst in de huiskamer kwam, was het Roosje, die Moeders stoel klaarzette, die Moeders kopje had versierd, die uit haar eigen spaarpot bloemen voor Moeder had gekocht.

„Wat wordt ze groot,” zei Moeder gelukkig.

„'t Rozenknopje is een roosje geworden, vrouw,” sprak vader. Maar Roosje drukte zich tegen Grootmoeder aan. Grootmoeder had haar immers dat gebedje geleerd, dat de Vader in den hemel verhoord had.





## Vier kleine Peutertjes.

Vier kleine peutertjes,  
Die waren o zoo zoet.  
Vier kleine kleutertjes,  
Die deden zich te goed.  
Hoe lekker was dat plakje koek,  
Hoe zoet die chocola.  
En vier paar kleine lipjes  
Die smakten nog eens na.

P. KEUNING.





Sedert overoude tijden behoorde de hond tot de huisdieren, d.w.z. de dieren die een bepaalden eigenaar hebben en door dezen worden verzorgd, in tegenstelling met de wilde dieren die aan niemand toebehooren en zelf hun voedsel moeten zoeken.

Reeds in het oude Egypte, ten tijde van Jozef, waren daar tamme honden. Er zijn zelfs afbeeldingen gevonden uit dien tijd, waarop een huishond is voorgesteld, liggende naast den zetel van zijn meester. En ook toen reeds droegen ze vaak fraaie halsbanden die soms eindigden in lange strikken of slippen.

Bij de oude Israelieten waren de honden niet zoo in tel. Een Israeliet — we kunnen dat bij het lezen in den Bijbel herhaaldelijk opmerken — beschouwde den hond als een onrein dier dat hij niet licht zou aanraken. Trouwens, dat is wel te verklaren. Honden zijn inderdaad vieze dieren. De beste niet uitgezonderd. Als men het hun niet belet eten ze allerlei bedorven dingen, die ze op straat of langs den weg aantreffen en als ze niet vast worden gehouden maar vrij mogen rondloopen, takelen ze zich vaak zoo toe, dat ze wel grondig mogen worden afgeboend, liefst met een flinke zeepsop, eer men ze weer in huis nemen kan.

Voor de honden in Palestina kwam daar nog iets bij. Dat waren meest wilde honden, die zonder iemand toe te behooren in groote troepen in 't wild leefden. 's Nachts kwamen ze in de nabijheid van de woningen der menschen om in het straatvuil en den afval hun voedsel te zoeken.

Tot voor weinige jaren was dat in Constantinopel en in een groot deel van Aziatisch Turkije nog het geval.

In China daarentegen dacht en denkt men nu nog heel

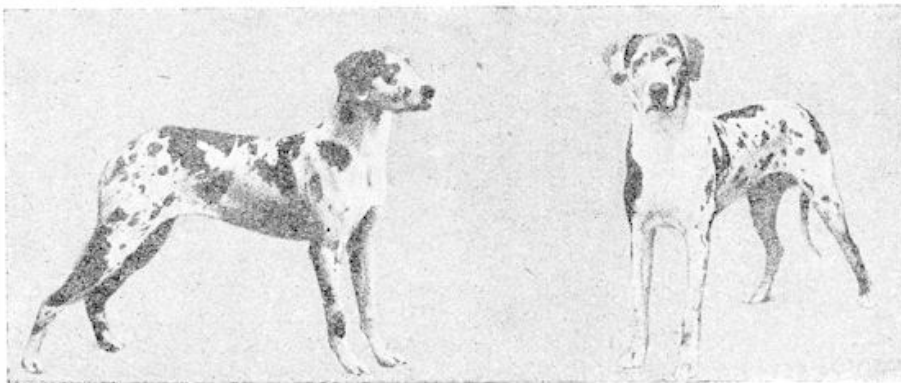
anders over den hond. Daar worden honden gemest en geslacht en als een lekkernij opgegeten.

Tot de meest bekende hondenrassen behooren de doggen, domme, woeste, bloeddorstige dieren, die echter zeer trouw zijn aan hun meester. Zij zijn kort en stevig gebouwd, hebben een platten, gespleten neus, ter helft geknikte ooren, korte steile haren en wijd uitstaande pooten. Onversaagd werpen ze zich op den sterksten vijand en laten niet licht los, wat ze eenmaal te pakken hebben.



Engelsche buldog.

Zelfs voor hun meester zijn ze soms gevaarlijk. 't Is wel eens gebeurd dat een eigenaar van zoo'n dog door z'n eigen hond belet werd op te staan en in bed moest blijven tot anderen hem hadden verlost.



Gevlekte Duitsche doggen.

Tot het ras der doggen behooren ook de kleinere puckhondjes, aardige beestjes, die als kamer-hondjes de gunst van

hun eigenaars (of eigenaressen) wel weten te winnen en dan ook dikwijls niet weinig worden verwend.

Uiterlijk en ook wat hun aard betreft geheel het tegen-



Jonge St.-Bernhards.

beeld van de doggen zijn de zachtaardige windhonden met hun slanken lichaamsbouw, hoge pooten, spitsen snuit, lange haren en scherp reuk. Vooral de Russische hazewindhonden, Barzoï's geheeten, zijn fraaie, schrandere dieren, die met hun zachte oogen je zoo lang en rustig kunnen aankijken, alsof ze begrijpen wat je denkt.

Een bijzonder soort van honden, die thans niet meer zoo

in trek zijn als vroeger, zijn de bekende St. Bernhardshonden. Ze worden zoo genoemd naar het klooster op den St. Bernhard, een hoogen berg in het Zuiden van Zwitserland.

Het echte St. Bernhardras is uitgestorven; die er nu nog leven zijn eigenlijk New-foundlanders, nog mooiere en nog verstandiger dieren met prachtig-brede koppen die, van ter zijde gezien, een bijna loodrechten stand hebben. Deze Newfoundlanders worden nu door de monniken afgericht om menschen die in sneeuw verdwaald zijn te gaan zoeken. Vroeger, toen de reisgelegenheden anders waren en er veel reizigers over den St. Bernhard trokken, was daar meer reden toe dan tegenwoordig. Een van die St. Bernhardshonden, Barry geheeten, is bepaald beroemd geworden doordien hij meer dan 40 menschen het leven redde.

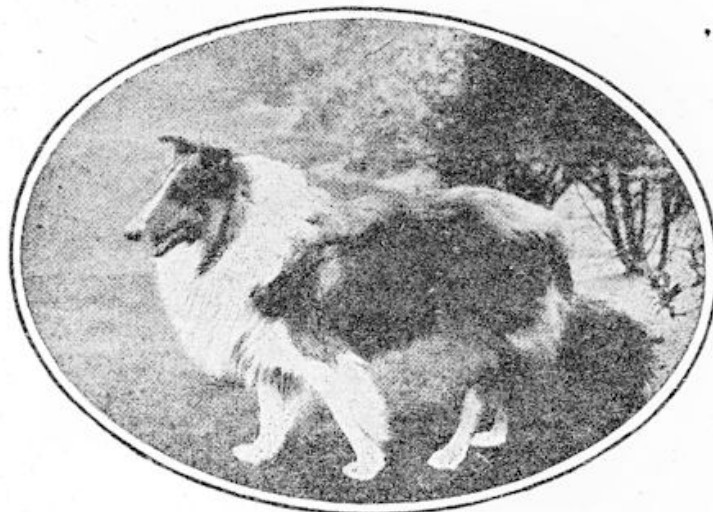
Er is een tijd geweest, dat een St. Bernhardshond voor 10 of 12 duizend gulden werd verkocht. Een Engelschman, Mr. Green, ontving zelfs voor een St. Bernhard den ongehoorden prijs van 16 duizend gulden.

Een Engelsche courant deelde nog niet zoo heel lang het volgende mee. Drie Italiaansche werklui waren in een vreeselijken sneeuwstorm op den top van den Grooten St. Bernhard verdwaald, waar ze vele uren rondliepen om naar het rechte pad te zoeken, eer ze uitgeput van vermoeienis in de sneeuw neervielen. Twee er van werden door een hond uit het klooster gevonden, die dadelijk een van de monniken ging waarschuwen en later ook nog den derden werkman vond. De laatste was al diep onder de sneeuw bedolven. Alle drie werden ze in het klooster gebracht en verzorgd totdat ze hun tocht naar huis konden voortzetten.

Na de St. Bernhardshonden kwamen in trek de *Colley's*, fraai geteekende en gebouwde Schotsche herdershonden, die in tegenstelling met de meeste andere honden heel geen neiging hebben om wild te jagen. Zelfs los loopende kippen laten ze met rust, zoodat ze zeer geschikt zijn om op de wandeling mee te nemen. Als waakhond doet een Colley echter goede diensten. Er zijn twee soorten van Colley's, met *lang* en met *kort* haar. Vooral de eerste zijn zeer gezocht.

Op en rondom den nek is het haar bijzonder lang en staat het rechtop, zoodat het een kraag vormt. Een goede Colley heeft een waarde van 100 tot 400 gulden. Maar er zijn ook exemplaren waarvoor veel meer wordt betaald. Een onzer plaatjes stelt voor de colley Tobi, die door den eigenaar voor 15 duizend gulden verkocht werd.

Een zeer eigenaardig hondenras vormen de *Dashonden* waartoe de *Fretten* behooren, en de welbekende bruine of zwart-bruine



De colly Tobi.

*Tekkels* met hun korte kromme pooten en lenig langwerpig, bijna over den grond slepend lichaam. Voor de jacht zijn ze bijzonder geschikt, daar ze konijnen, vossen en dassen (vandaar den naam dashond) in hun holen achtervolgen. Hun sterke pooten en klauwen stellen hen in staat om met groote snelheid te graven. In Amerika maakt men een eigenaardig gebruik van deze dieren, door ze telefoondraden te laten trekken door de kabelbuizen. Men voorziet n.l. een Fret van een tuig waaraan het einde van een telefoondraad bevestigd is. Vervolgens plaatst men hem aan 't begin der buis, terwijl aan het einde een stuk vleesch als lokaas dient. Evenals alle honden met een langen snuit heeft ook de Fret een zeer